В душі моїй голіє
Угорське древнє древо...
Цвіт сиплеться і листя.
Що ж, мабуть, так і треба.

Гай-гай, росли ми в гаї,
У лісовитім краї,
Бростились, цвітом крились,
Ніколи не молились.

Чи сонячно, чи бурно,
Ми квітували буйно:
Хай інші плодоносять,
А з нас цвітіння досить.

Язичники з прадавна,
Не вміємо молиться —
Хай сиплеться до смерті
І квіття наше, й листя.